

جشنواره
عکس رشد

مسائل آموزش و پرورش از پشت لنز دوربین شما

گزارش مراسم پایانی دهمین جشنواره عکس رشد

آیین پایانی دهمین دوره جشنواره عکس رشد روز ۲۵ مهر ۱۳۹۷ در تالار «فرهنگستان هنر» با حضور مدیران سازمان، برگزاریدگان و علاقه‌مندان به هنر عکاسی برگزار شد. آنچه در ادامه می‌خوانید گزارشی از این مراسم است.

جشنواره عکس رشد بهترین عکس‌ها را صید می‌کند

محمد ناصری، مدیرکل دفتر انتشارات و تکنولوژی آموزشی
بسم الله الرحمن الرحيم. سلام عرض می‌کنم خدمت خانم‌ها و آقایان حاضر در جلسه و خیرمقدم می‌گویم به همگی، به خصوص دانش‌آموزان عزیز که گل‌های سرسبد جلسه ما هستند. امروز مراسم اختتامیه دهمین

سالنامه
شماره سیزدهم
پیاپی ۱۳۹۸

۱۵۴

محمد ناصری: این جشنواره اولاً توجه جامعه عکاسان کشور را به مسائل آموزش و پرورش جلب کرده است و ثانیاً نوع نگاه شما بسیاری از تولیدات در آموزش و پرورش را غنی می‌کند.

آموزش و پرورش نقش دارد، از عکس‌های شما استفاده می‌کنیم.

عکس‌های شما در جای جای در سازمان پژوهش و برنامه‌ریزی آموزشی نصب شده‌اند. در دفتر مجلات رشد و در ادارات کل آموزش و پرورش استان‌ها این عکس‌ها نصب شده‌اند. این نمایشگاه به استان‌های کشور خواهد رفت و افراد زیادی عکس‌های شما را خواهند دید. آن‌ها مسائل آموزش و پرورش را از پشت لنزی می‌بینند که شما دیده‌اید. پس وزارت آموزش و پرورش به چنین جشنواره‌ای نیاز دارد

جشنواره عکس رشد را برگزار می‌کنیم. نمایشگاه عکس را دیدید و حظ وافر بردید. همه زحمات انتخاب از میان ۱۸۵۰۰ عکس بر عهده استادان محترم و هیئت محترم داوران بود. داوری‌ها در دو مرحله انجام شدند. در مرحله اول تعدادی از دوستان جشنواره عکس را داوری کردند. در مرحله بعد نوبت به هیئت داوران رسید که نام‌هایشان در کتاب آمده است. کتاب تقدیم شما خواهد شد و جزئیات در آن آمده است.

در این دوره از جشنواره اگر ۱۵ نفر دیگر از عکاسان کشور شرکت می‌کردند، تعداد عکاسان شرکت کننده به عدد ۱۳۹۷ می‌رسید. امسال هم که سال ۱۳۹۷ است. حضور دانش‌آموزان در این دوره بسیار چشمگیر بود. عکاسان حرفه‌ای این جشنواره را در حد و اندازه جشنواره‌های قابل اعتنا، قابل قبول و بسیار مهم می‌دانند. ان شاءالله این جشنواره دو سالانه همچنان ادامه پیدا کند.

شاید بعضی از شما بگویید که جشنواره عکس رشد چه ربطی به وزارت آموزش و پرورش دارد و اصلاً ماهیت این جشنواره می‌تواند مرتبط باشد یا نه. من عرض می‌کنم که این جشنواره اولاً توجه جامعه عکاسان کشور را به مسائل آموزش و پرورش جلب کرده است و ثانیاً نوع نگاه شما بسیاری از تولیدات در آموزش و پرورش را غنی می‌کند. بعضی از عکس‌های نمایشگاه واقعاً به شعر و موسیقی شبیه بودند. بعضی از آن‌ها شاید اگر تنها باشیم ما را به جایی که فوق‌العاده دیدنی است می‌برند و این یعنی ورودی ما، ثبت لحظه‌ای است که شما داشته‌اید. ما در سازمان پژوهش و برنامه‌ریزی آموزشی، در کتاب‌های درسی، مجلات رشد، شبکه رشد، سایت مجلات رشد و در همه جاهایی که وزارت

و بهره خودش را هم می‌برد. عکس‌های شما در آینده به طور ویژه در کتاب‌های درسی و مجلات رشد، که تیراژ آن‌ها در طی سال چیزی حدود ۴۰ میلیون نسخه است دیده می‌شوند. به پیشنهاد سازمان پژوهش و تأیید هیئت داوران در این دوره از جشنواره عکس رشد دو موضوع در نظر گرفته شد. در گروه بزرگسال یک موضوع، مدرسه خانه دوم و دیگری بخش ویژه بود. دانش‌آموزان هم در بخش خودشان به صورت آزاد عکاسی کرده‌اند.

جا دارد که در اینجا از همه همکاران خودم در دفتر انتشارات و تکنولوژی آموزشی تشکر کنم. ما برای کیفیت‌بخشی به عکس در منابع آموزشی به برگزاری این جشنواره نیاز داریم. آموزش و پرورش جشنواره‌های متفاوتی را برگزار می‌کند. در همین سه ماه جشنواره عکس رشد، جشنواره بین‌المللی فیلم رشد و جشنواره کتاب رشد را خواهیم داشت. این جشنواره‌ها برای اینکه منابع وزارت آموزش و پرورش را غنی‌تر سازند، بهترین‌ها آثار را صید می‌کنند.

ما باید تمهیداتی بیندیشیم و امکاناتی فراهم کنیم که عکاسان بتوانند وارد مدرسه‌ها بشوند. چون ورود به فضای مدرسه مقررات خاص خود را دارد و واقعاً کار سختی است. امکان ندارد هر کسی که می‌خواهد عکاسی کند، به راحتی وارد فضای آموزشی شود. اما شما نشان دادید که در این زمینه هنرمند و لحظه شناسید و لحظات خوب را ثبت می‌کنید. عکس‌های شما می‌تواند منابع ما را قوی کند. عکس‌های شما می‌تواند الگویی باشد برای ورود طیفی از عکاسان دانش‌آموز و غیردانش‌آموز به مدرسه‌ها. یعنی مجوزی باشد برای ورود به مدرسه‌ها و عکاسی از فضاهای

آموزشی. من درخواست می‌کنم همکاران در این زمینه ساز و کار قانونی آن را فراهم کنند که شما برای عکاسی وارد مدرسه‌ها شوید.

خلاقیت، تکنیک و ارائه مهم‌ترین

بسترهای عکاسی هستند

افشین شاهرودی، داور جشنواره و عضو هیئت مدیره انجمن عکاسی ایران

سلام عرض می‌کنم به دانش‌آموزان عزیز که سازندگان فردای ما هستند و معلمان دلسوز که شرایطی را به وجود می‌آورند تا این عزیزان رشد کنند و پرورش یابند. نکته‌ای که توجه مرا جلب می‌کند این است که من در طی ۴۰ سال گذشته که در رویدادهای رقابتی متعددی در زمینه عکاسی به طور مستقیم یا غیرمستقیم حضور داشته‌ام اما شور، انرژی و نشاطی که در این جشنواره هست، کمتر جایی دیده‌ام و واقعاً برای من قابل احترام و ارزش است. به جرئت می‌گویم که این شور و نشاط را در بسیاری از رویدادهای عکاسی مشابه کمتر می‌بینیم. من از این بابت به دست‌اندرکاران، شرکت‌کنندگان و همه افرادی که مستقیم و غیرمستقیم با این رویداد همراه هستند، تبریک می‌گویم.

چیزی حدود ۱۸۰ سال از پیدایش عکاسی می‌گذرد. در همان سال‌های پیدایش عکاسی، نقاشی به نام **پل دلاروش** جمله‌ای گفت که در تاریخ عکاسی ماندگار شد. می‌دانید که تا آن موقع تنها وسیله ثبت موقعیت‌ها نقاشی بود. از زمان پیدایش عکاسی، این نقاش برجسته گفت: «از امروز دیگر نقاشی مرده است.» این جمله آینده‌نگری درباره عکاسی را

افشین شاهرودی: عکاس هم به عنوان یک هنرمند قرار است دریافت، نگاه یا برخوردی را با اطراف خودش در قالب تصویر عکاسی ارائه بدهد که وجود نداشته باشد و یا دریافتی را به بیننده منتقل کند که مسبوق به سابقه نیست

یک هنرمند قرار است دریافت، نگاه یا برخوردی را با اطراف خودش در قالب تصویر عکاسی ارائه بدهد که وجود نداشته باشد و یا دریافتی را به بیننده منتقل کند که مسبوق به سابقه نیست. یعنی وقتی در مقابل یک اثر هنری و یک عکس می‌ایستیم و به آن نگاه می‌کنیم، دریافت تازه‌ای از اطراف به ما بدهد. دریافت تازه‌ای از بیرون از وجود ما بدهد. چطور می‌توانیم خلاقانه عکس بگیریم؟ برای یک عکس از لحظه‌ای که گرفته می‌شود تا لحظه‌ای که ارائه می‌شود

به خوبی نشان می‌دهد. در اوایل قرن بیستم، یک معلم هنر به نام **لازلو موهولی نگای** گفت: «بی‌سواد آینده کسی است که عکاسی نکند.» امروز می‌بینیم که عکاسی به طور عجیب و غریبی با زندگی ما آمیخته است. اصلاً نمی‌توانیم تصور کنیم که زندگی بدون عکاسی و عکس چگونه می‌شود. بخش عمده‌ای از اطلاعاتی که ما کسب می‌کنیم، از طریق عکس و تصویر است. مطالعات علمی بسیاری، از جمله مطالعات جامعه‌شناسی به عکاسی وابسته‌اند.

این‌ها را می‌گوییم تا بدانید که نمی‌توانیم عکاسی را از زندگی امروزمان جدا کنیم. من وقتی امروز در سالن نمایشگاه عکس‌های این جشنواره قدم می‌زدم و عکس‌ها را نگاه می‌کردم، بسیار خوش حال شدم. جوانان، نوجوانان و علاقه‌مندان پر شور و علاقه‌مندی می‌دیدم که با چه اشتیاقی به عکس‌ها نگاه می‌کنند و عکس می‌گیرند. این موضوع برای من خیلی خوش حال کننده است، چرا که که آینده‌ای بسیار مفیدتر و خلاقانه‌تری را در ارتباط با عکاسی نوید می‌دهد.

همان‌طور که اشاره کردم، عکس برای مطالعات علمی، تحقیقات جامعه‌شناسی، پزشکی و خیلی کارهای دیگر به کار می‌رود. در اینجا عکس به عنوان سند به کار می‌رود. از دیدگاه دیگر، عکاسی یک هنر است. یعنی یک ممر خلاقانه و ممری که دید ما را نسبت به جهان اطراف و دریافت ما را از جهان هستی نشان می‌دهد. بحث‌های نظری در ارتباط با وجه هنری عکاسی یا عکس به عنوان یک هنر معمولاً خیلی پراکنده هستند. خلاقیت یعنی نوآوری. ما در مورد پیدایش جهان هستی کلمهٔ خلقت را به کار می‌بریم؛ یعنی چیزی که وجود ندارد و به وجود می‌آید. عکاس هم به عنوان

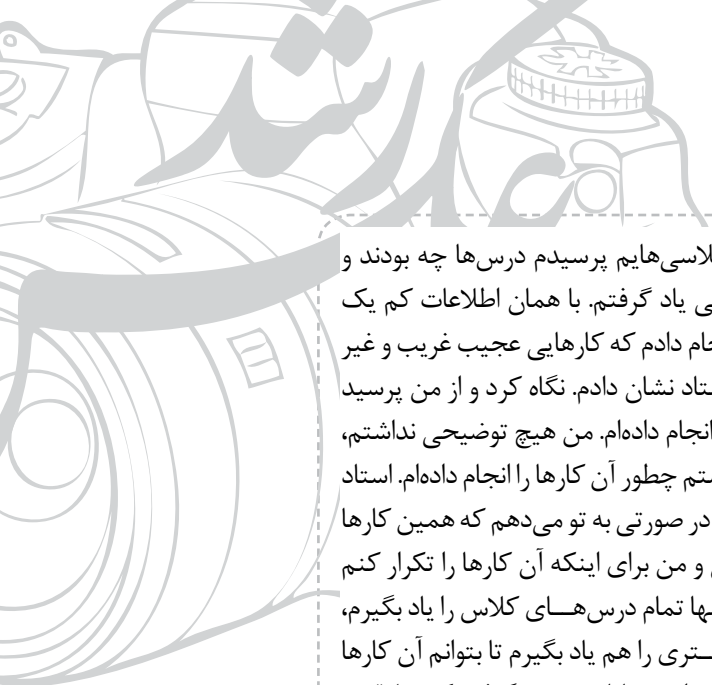
سه وجه مشخص در نظر می‌گیرند: اول از همه، قبل از فشار دادن دکمه دوربین نگاه می‌کنیم و می‌بینیم. همه ما می‌بینیم. ولی هنرمند عکاس با نگاه خلاقانه‌اش چیزی را به ما نشان می‌دهد که ما خودمان ندیده‌ایم؛ یعنی یک نگاه تازه می‌دهد. پس اولین بستر خلاقیت در عکاسی این است که متفاوت ببینیم. اگر قرار باشد عکاس، عکسی از سبد گلی که اینجا هست را به من ارائه بدهد که من به عنوان بیننده خودم هم می‌توانستم آن را ببینم، کار ارزشمند و خلاقانه‌ای نکرده است. بنابراین اولین محمل خلاقیت دید نو، متفاوت و تازه است. خلاقیت یعنی ما پدیده‌ها، موضوع‌ها، آدم‌ها، ماشین‌ها، ساختمان‌ها و هر چیزی را که در اطراف ما وجود دارد، طوری ببینیم که بیننده‌ای که عکاس هنرمند نیست، نبیند. عده‌ای از منتقدان از عکاسی به عنوان چشم سوم یاد می‌کنند. ما دو چشم روی صورت داریم و چشم سوم در ذهن ما شکل می‌گیرد و به موضوع نگاه می‌کند. این متفاوت با آن چیزی است که دیگران می‌بینند.

دومین بستری که می‌توانیم برای خلاقیت عکاسانه قائل شویم، تکنیک و استفاده از تکنیک‌های متفاوت است. عکس تازمانی که درون دوربین است، هیچ بیننده‌ای در آن سهم نیست و متعلق به خود عکاس است، اما باید آن را ارائه بدهد. عکاس عکس را گرفته و دید متفاوتی هم داشته است ولی این باید با یک تکنیک آمیخته بشود که بتواند قابلیت دیدن پیدا کند. چطور باید آن را ثبت و ضبط کند؟ می‌تواند آن را سیاه و سفید، یا رنگی بگیرد. می‌تواند آن را با رنگ‌های زنده‌تر و پخته‌تر بگیرد. می‌تواند عکس را با لنز واید یا لنز تله بگیرد. عکاس می‌تواند کیفیت بصری یا تأثیر روی بیننده را با استفاده از ابزارها ایجاد کند. در عکاسی با

لنز واید، پرسپکتیو به هم می‌ریزد چون زاویه خیلی باری دارد و اطراف بیشتر دیده می‌شود. احساس دوری یا نزدیکی به آن شکلی که ما با چشم عادی و چشم صورت می‌بینیم، تغییر می‌کند. عکاسی با لنز نرمال یا لنز استاندارد شبیه دید طبیعی صورت و دید طبیعی خودمان است. اما لنز واید فضای غیر عادی ایجاد می‌کند که با چشم طبیعی آن را نمی‌بینید. از معلمان عزیز خواهش می‌کنم که درباره این مسائل بیشتر با بچه‌ها کار کنند. این‌ها نکات ابتدایی هستند و خیلی می‌توانند به دانش‌آموزان کمک کنند.

یکی از دوستان عکاسم که آموزش نورپردازی می‌دهد، تعریف کرد که یک کلاس آموزشی برای عکاسانی که آتلیه دارند گذاشته بود و به آن‌ها آموزش می‌داد. در آن دوره یکی از شرکت‌کنندگان به او گفته بود، هر عکسی که در آتلیه‌اش می‌گیرد عکس مناسبی از کار در نمی‌آید و از او خواسته بود که به آتلیه او برود و ببیند که مشکل از کجاست. بعد از مدتی دوست ما به آنجا رفت و متوجه شد آن عکاس وسایل آتلیه را جای درستی نگذاشته. عکس‌های نامناسب در آن آتلیه به خاطر استفاده غلط از نورپردازی بود. یعنی تکنیک نادرستی را به کار می‌برده است. دوست ما به او گفت باید وسایل نورپردازی را جابه‌جا کنیم، اما عکاس در جواب گفت آن‌ها را تکان ندهید که همه چیز به هم می‌ریزد. مدت‌هاست که این وسایل به همین شکل تنظیم شده‌اند. خب علت معلوم شد. وقتی سه پایه‌های نورپردازی را از جایشان تکان دادند، جای پایه‌ها روی زمین معلوم بود. او مدت‌های طولانی از یک روش اشتباه استفاده کرده بود. با تغییر جای وسایل نورپردازی خودش نتیجه را دید.

برای عکاسی تکنیک‌های متفاوتی وجود دارند که همه

بلد نیستیم. از هم کلاسی‌هایم پرسیدم درس‌ها چه بودند و کم و بیش چیزهایی یاد گرفتیم. با همان اطلاعات کم یک سلسله کارهایی انجام دادم که کارهایی عجیب غریب و غیر عادی بودند و به استاد نشان دادم. نگاه کرد و از من پرسید آن کارها را چگونه انجام داده‌ام. من هیچ توضیحی نداشتم، چون واقعاً نمی‌دانستم چطور آن کارها را انجام داده‌ام. استاد به من گفت نمره را در صورتی به تو می‌دهم که همین کارها را دوباره تکرار کنی و من برای اینکه آن کارها را تکرار کنم مجبور شدم نه تنها تمام درس‌های کلاس را یاد بگیرم، بلکه چیزهای بیشتری را هم یاد بگیرم تا بتوانم آن کارها را دوباره انجام بدهم. او در پایان نتیجه گرفت که خلاقیت در شکستن قوانین است، ولی قوانین را باید بشناسیم و بعد آگاهانه بشکنیم. بنابراین خلاقیت انسان با رعایت قواعد و آموزش‌های علمی امکان‌پذیر نیست.

سومین بستر خلاقیت ارائه است. بعد از اینکه عکس را نوآورانه ثبت کردیم و تکنیک ویژه هم به کار بردیم، زمان ارائه می‌رسد. چه کسی گفته است که در یک نمایشگاه عکس، عکس‌ها باید حتماً رو به روی چشم ما باشند و من ایستاده باید آن‌ها را ببینیم؟ در دوره‌ای که آقای صمدیان «جشنواره تصویر سال» را برگزار کرد، تعدادی از عکس‌هایی را که روی دیوار جا نشده بود، روی زمین چیده بود؛ یعنی جایی که بیننده‌ها رد می‌شدند. اتفاق جالبی که افتاد این بود که بیننده‌های عکس‌ها با تماشای عکس روی زمین از دید متفاوتی آشنا شدند. یا در نمایشگاهی قرار بود چند عکاس هم‌زمان شرکت داشته باشند و به هر کدام فضای معینی اختصاص داده شده بود. به یکی از عکاسان دیواری ۱۲ متری برای نمایش عکس‌هایش داده بودند. او در آن

ما از آن‌ها استفاده می‌کنیم. ولی اگر قرار باشد آن تکنیک‌ها را همان‌طور که همه استفاده می‌کنند، استفاده کنیم که کار مهمی نکرده‌ایم. ما برای گرفتن عکس و ارائه آن باید تکنیک و روش‌های تازه‌ای ابداع کنیم. در یک مسابقه جهانی عکس «یونسکو» با موضوع کودکان که در آلمان برگزار می‌شود، یک بار عکسی را دیدم که به شدت تار بود. یعنی این عکس با تمام تعریف‌های موجود از نظر تکنیک غلط بود، اما وقتی جلوی این عکس می‌ایستادید، با تمام وجود اضطراب، شرایط دشوار و زندگی سخت این کودک را درک می‌کردید. تار بودن عکس دقیقاً در خدمت ارائه اضطرابی بود که شرایط زندگی آن کودک داشت. رنگ و لعاب و چاپ براق و شفاف و زیبا همیشه دلیل خوبی عکس نیست. عکس درستی است اما عکس خوبی نیست. خیلی وقت‌ها عکس خوب عکس غلط است. یعنی به عزیزان نوجوان و جوانان سازندگان آینده پیشنهاد می‌کنم، در تمام اصول، قواعد و مسائل آکادمیک و علمی که برای عکاسی لازم است بازنگری کنند و ببینند: آیا اگر این عکس را تار بگیرم، مؤثر است یا واضح؟ از زاویه‌های غیر معمول بگیرم چطور می‌شود؟

سال‌ها پیش کتابی در یک دست‌فروشی در خیابان انقلاب به خاطر عکس‌های عجیب و غریبی که در آن بود، توجه مرا به خود جلب کرد. آن کتاب را گرفتم. یک صفحه مطلب داشت و بقیه همه عکس بود. در آن یک صفحه عکاس توضیح داده بود که در کلاس درس دانشگاه در تمام طول ترم درس‌ها را گوش نمی‌کردم و حواسم به درس و حرف‌های استاد نبود. در پایان ترم، استاد تکلیفی داد که باید برای گرفتن نمره پایان ترم انجام می‌دادیم. من دیدم هیچی

برای عکاسی هدف تعیین کنید

نرگس رستمی، معلم عکاسی هنرستان نادره حق شناس

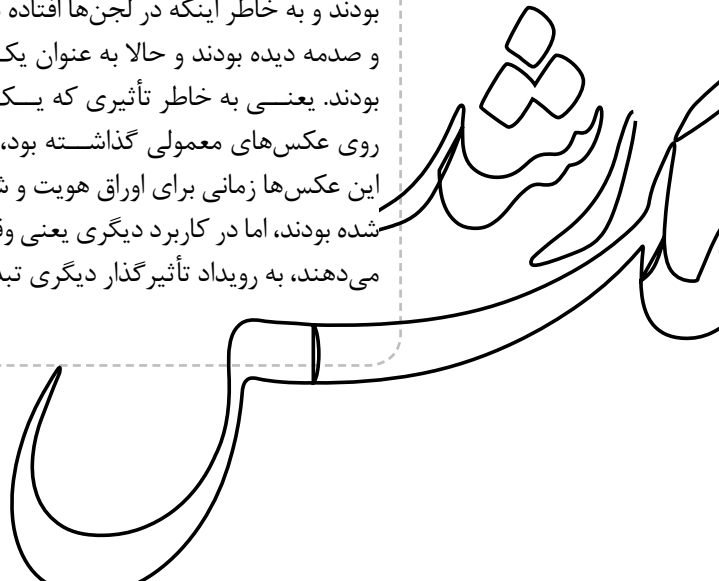
بسم الله الرحمن الرحيم. سلام و صلوات بر پیامبر مهر و مهربانی و خاندان پاک و مطهرش. ابتدا مراتب تشکر و قدردانی را با افتخار به مسئولان محترم برگزاری این جشنواره به سبب اهمیتی که ایشان به مقوله هنر داده‌اند، ابراز می‌کنم. هنرستان حق شناس که بنده به عنوان هنرآموز عکاسی در آن مشغول فعالیت هستم، نهایت تشکر خود را از دبیرخانه که با ارسال کتاب و فراخوان جشنواره عکاسی به این هنرستان، زمینه شرکت کردن دانش‌آموزان را در این جشنواره فراهم کرد، ابراز می‌دارد.

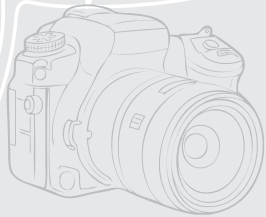
به نظر من این جشنواره یکی از زیباترین فعالیت‌های فوق برنامه و فرصتی برای بروز و کشف استعدادها و دانش‌آموزان است. همان‌طور که در سند تحول بنیادین به ساحت‌های شش‌گانه و ساحت‌های تعلیم و تربیت و به ویژه زیباشناختی توجه ویژه‌ای شده است، ما هم سعی کردیم که در هنرستانمان آن را در میان دانش‌آموزانمان اجرایی کنیم. من و همه همکارانم می‌کوشیم که دانش‌آموزانمان با ورود به جشنواره‌های متنوع هنری، از جمله جشنواره عکس رشد که برخاسته از متن آموزش و پرورش است، ضمن کسب تجربه و موفقیت بتوانند پله‌های موفقیت و پیشرفت را طی کنند.

دنیای عکاسی دنیای جذاب و بسیار وسیعی است. مهارت عکاسی کردن هم مثل بقیه مهارت‌ها به تمرین و تکرار نیاز دارد. و با تمرین و تکرار است که شما می‌توانید به

دیوار تمام عکس‌هایش را در قاب‌های یک اندازه کنار هم نصب کرده بود. بازدیدکنندگان آن نمایشگاه یک دیوار ۱۲ متری با ۴۰-۵۰ عکس را بدون اینکه لازم باشد به این طرف آن طرف بروند به راحتی می‌دیدند. نمایشگاه دیگری را دیدم که برای نصب عکس هیچ فضایی نداشت. عکاس تمام عکس‌هایش را در اندازه‌های بزرگ چاپ و از سقف آویزان کرده بود و بیننده‌ها بین آن عکس‌ها حرکت می‌کردند. از این نمونه‌ها فراوان داریم.

ارائه الزاماً برپایی نمایشگاه نیست. عکس می‌تواند در کتاب هم ارائه شود. مثال دیگری برای شما بزنم. دانشجویی برایم تعریف کرد که یک روز در خیابان ولیعصر ناگهان مقدار زیادی نگاتیو را در جوی آب دیده است. آن‌ها را از آب بیرون کشیده و مسیر جوی را به سمت برعکس رفته تا عکاسی را پیدا کرده است. بعد از گفت‌وگو با صاحب عکاسی متوجه شده که صاحب این مغازه، پدر ایشان بوده که فوت کرده است و پسر هم حالا چون به نگاتیوها احتیاجی نداشته، همه آن‌ها را در جو ریخته است. این دانشجو نگاتیوها را آورده و خشک کرده بود. آن عکس‌ها برای کارت شناسایی، اوراق هویت و... گرفته شده بودند و به خاطر اینکه در لجن‌ها افتاده بودند، خراب شده و صدمه دیده بودند و حالا به عنوان یک اثر هنری مطرح بودند. یعنی به خاطر تأثیری که یک اتفاق غیر عادی روی عکس‌های معمولی گذاشته بود، بسیار زیبا بودند. این عکس‌ها زمانی برای اوراق هویت و شناسنامه گرفته شده بودند، اما در کاربرد دیگری یعنی وقتی تغییر کاربری می‌دهند، به رویداد تأثیرگذار دیگری تبدیل می‌شوند.

نرگس رستمی: برای عکاسی کردن به دوربین خوب و گران قیمت نیاز نداریم، به نگاه خوب نیاز داریم

جشنواره‌های خارجی و بزرگ و یا فلان مجله و نشریه مطرح شود، بد نیست، اما برای ما که تازه کار هستیم، شاید در ابتدای امر زود باشد که به این موفقیت دست یابیم. به همین خاطر از همین جشنواره‌های کوچک، از مجلات و نشریات کوچک شروع کنید. آرام آرام تمرین کنید تا ان شاءالله در مراتب بعدی زندگی تان به جشنواره‌های بزرگ‌تر راه پیدا کنید. در این چندماه هنرجویان هنرستان‌ها حضور چشمگیری داشته‌اند. از همه تشکر می‌کنم. از استقبال عزیزان و اینکه چنین بستری فراهم آورده‌اند، و از برگزار کنندگان باز هم تشکر می‌کنم.

موفقیت دست پیدا کنید. اگر دوربین عکاسی هم مثل انسان هوش داشت و از فناوری مغز انسان برخوردار بود، کافی بود فقط دوربین را به سمت سوژه بگیریم. خود دوربین سوژه را تشخیص می‌داد، کادر بندی، زاویه بندی می‌کرد و عکس را می‌گرفت. اما همه ما می‌دانیم این طور نیست و این اتفاق نمی‌افتد.

شاید برای شما پیش آمده باشد که بخواهید از موضوعی عکاسی کنید. چیزی را در ذهنتان تصور کنید، اما بعد هر کاری کنید، نتوانید آن تصویر را ثبت کنید. برای هر عکس دو تصویر وجود دارد: یکی تصویری که شما در ذهنتان مجسم می‌کنید، دومی تصویری که دوربین شما ثبت می‌کند. اگر همه اجزای دوربین را بشناسید و همه منوی دوربین را بلد باشید و بلد باشید چطور با اجزای دوربین کار کنید، این اختیار را دارید که کنترل دوربین را در دست بگیرید. به این ترتیب، شاید بتوانید عکسی را که در ذهنتان تجسم کرده‌اید، با توجه به این تنظیمات بهتر بگیرید. در عکس حرفه‌ای تفکر و خلاقیت وجود دارد، اما عکاس‌های غیر حرفه‌ای صرفاً عکاس می‌گیرند و به عکاسی کردن بسنده می‌کنند.

باید به دنبال تصویری باشیم که بیننده را در وهله اول به فکر فرو ببرد و توجه او را جلب کند. یادتان باشد، برای عکاسی کردن به دوربین خوب و گران قیمت نیاز نداریم، به نگاه خوب نیاز داریم. این نگاه شماسست که تصویری را که عکاسی می‌کند به بقیه نشان دهید و در واقع دیدگاه شما نسبت به جهان اطرافتان را برای بقیه بازگو می‌کنید. برای عکاسی کردن هدف تهیه کنید، هدفی که عاقلانه و قابل دست یافتن باشد. اینکه من دوست دارم عکسم در

سؤال من از همه هنرجویان عزیز این است که: کدام یک از شما واقعاً خودتان را باور دارید و فکر می‌کنید در آینده یک عکاس بزرگ و معروف خواهید شد؟ باور کلمه مهمی است. خیلی از ما آن را با فکر کردن اشتباه می‌گیریم. باور از تکرار زیاد یک فکر در مدت زمان طولانی به وجود می‌آید. باور نه تنها در هر کاری مشخص می‌کند که جایگاه شما کجاست، بلکه در کیفیت زندگی شما نیز نقش مهمی دارد. پس از همین حالا که در ابتدای راه هستید، خودتان را باور کنید. باور کنید که در آینده عکاس بزرگ و معرفی خواهید شد. برای موفق شدن باید جلو بروید و از جلو رفتن نترسید. در بین راه سختی‌های زیادی می‌بینید، ولی نباید مأیوس نشوید. باید محکم، با اراده و با اطمینان جلو بروید. هیچ کس نمی‌آید موفقیت را به ما هدیه بدهد، خود ما باید دنبال موفقیت برویم.

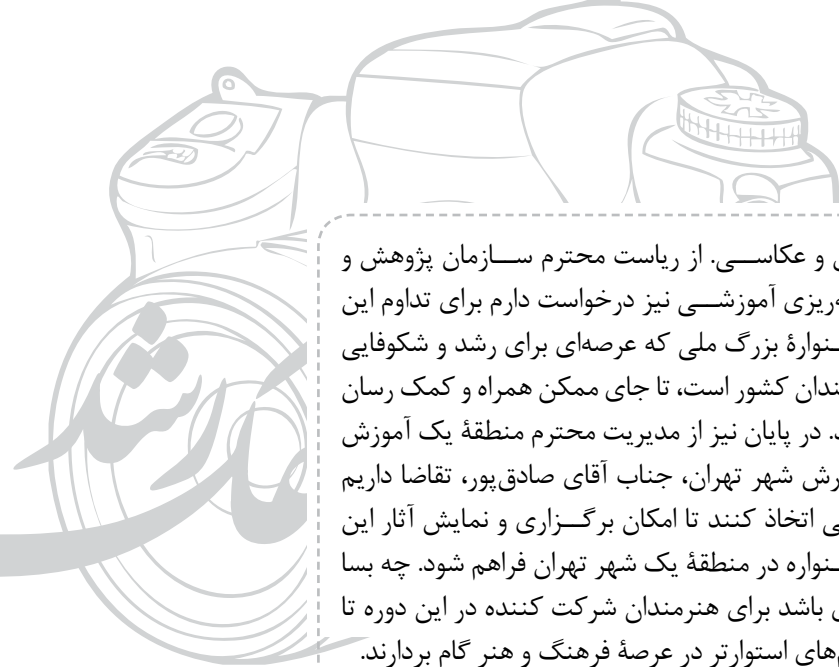
عکاسی عامل تحول در ارتباطات بشر

خانم هاشمی، معلم هنرستان امام حسن مجتبی (ع) در «قابوسنامه» می‌خوانیم: «فرهنگ و هنر آموختن تو را به دو چیز حاصل شود: یا به کار بستن آن چیز که دانی و یا به آموختن آن چیز که ندانی.» من فکر می‌کنم هیچ اتفاق، هیچ هم‌گامی و هیچ در کنار هم بودنی بی دلیل نیست. حتماً فرار است اتفاقی بیفتد. معتقدم هر قلمی که بر کاغذی می‌لغزد، هر نقشی که بر بومی شکل می‌گیرد و هر شاتری که می‌خورد و فریمی را از نگاهی کاوشگرانه ثبت می‌کند، همه و همه برای رشد شعور و تفکر آگاهی بشر است. مگر نه اینکه هنر واقعی باعث رشد و شکوفایی نهاد و اندیشه بشری در قرون متمادی بوده است و خواهد بود؟

شوق بشر به ثبت و ضبط تصویرها تحت عنوانی که امروز آن را «عکاسی» می‌شناسیم، به حدود دو سده قبل بازمی‌گردد. و بسیار پیش‌تر از آن، بشر دریافت زبان و خط تنها وسیله ارتباط نیست که گاهی مضمون برخی از پیام‌ها آنقدر احساسی و چنان تأثیرگذار است که هیچ کلامی قادر به بیان همه محتوای آن نیست. و چه بسا تکثر زبان‌ها و خط‌ها، ارتباط اقوام و ملل گوناگون را سخت و سخت‌تر خواهد کرد. در این میان اختراع عکاسی تحول گسترده‌ای را در ارتباطات بشری و انتقال پیام میسر ساخت. مهم‌ترین جنبه وجودی و واقعیت محض این است که آنچه عکس بی‌نهایت مرتبه تکرارش می‌کند، تنها یک بار رخ داده است. عکس به گونه‌ای مکانیکی آن چه را تکرار می‌کند که به لحاظ وجودی تکرار نشدنی است. عکس عکاسی فرصت برخورد با واقعیت را برای همگان میسر می‌سازد.

عکس‌ها می‌توانند انگیزه‌های شوند، برای تغییر، برای حرکت و برای پیشرفت و ارتقای بشر به سمت زیبایی. هنر و خصوصاً هنر عکاسی قادر است نگاه انسان را به محیط زندگی‌اش تغییر دهد. یک عکس خوب می‌تواند مانند یک اثر موسیقایی فاخر، مانند یک نقاشی بی‌نظیر و مانند یک قطعه شعر دلنشین و اثرگذار باشد. تاریخ بشریت گویای آن است که یک عکس توانسته است آتش جنگی را خاموش کند. کم نبوده‌اند تصویرهایی که پس از انتشار، روی افکار عمومی جهان و حتی سیاستمداران بزرگ تأثیر گذاشته‌اند و تاریخ را تغییر داده‌اند. پس عکاسی می‌تواند نویدبخش صلح، رشد، انسانیت و روشنی باشد و ما با انتخاب این هنر صدایمان را به همگان می‌رسانیم.

از تمام مسئولانی که در این راه قدم‌های بزرگی

عکس و عکاسی. از ریاست محترم سازمان پژوهش و برنامه‌ریزی آموزشی نیز درخواست دارم برای تداوم این جشنواره بزرگ ملی که عرصه‌ای برای رشد و شکوفایی هنرمندان کشور است، تا جای ممکن همراه و کمک رسان باشند. در پایان نیز از مدیریت محترم منطقه یک آموزش و پرورش شهر تهران، جناب آقای صادق‌پور، تقاضا داریم ترتیبی اتخاذ کنند تا امکان برگزاری و نمایش آثار این جشنواره در منطقه یک شهر تهران فراهم شود. چه بسا آغازی باشد برای هنرمندان شرکت کننده در این دوره تا با گام‌های استوارتر در عرصه فرهنگ و هنر گام بردارند.

مسائل را از پشت لنز نو ببینید

دکتر حیدر تورانی، سرپرست سازمان پژوهش و برنامه‌ریزی آموزشی

بسم الله الرحمن الرحيم. دوستان صحبت‌های خوب و شیرینی درباره عکاسی فرمودند. من خودم آشپزی را خوب بلد نیستم، اما مزه غذا را خوب می‌فهمم. کار تراژدیک نمی‌توانم خلق کنم، اما گریه کردن را بلدم. کار کم‌دی هم نمی‌توانم بسازم اما خوب می‌خندم. این کار ماست که مصرف کننده هستیم. شما کارهای خیلی خوبی را بروز و ظهور دادید. امروز از این نمایشگاه لذت بردیم. شما عکسی انداختید، اما همه ایران عکس شما را خواهند دید. جمله‌ای در مدیریت داریم که می‌گوید: «اگر نشکست عوضش نکن، اما اگر تا به حال نشکسته است، وقت آن است که آن را بشکنی و عوضش کنی.» یعنی هر ایده و ارزشی یک تاریخ مصرف دارد. قبل از اینکه تاریخ مصرف آن تمام شود وقت آن است که

هاشمی: کم نبوده‌اند تصویرهایی که پس از انتشار، روی افکار عمومی جهان و حتی سیاستمداران بزرگ تأثیر گذاشته‌اند و تاریخ را تغییر داده‌اند

برداشته‌اند، تشکر ویژه می‌کنم. از دبیرخانه محترم جشنواره عکس رشد به خاطر برگزاری جشنواره‌ای در شکلی فاخر و در خور شأن شرکت کنندگان تشکر ویژه دارم. همت و تلاش شما برای ارزش‌گذاری بر اندیشه و تفکر و پاسداشت و تکریم آموزش هنر بسیار ستودنی است. از جانب خودم و تمامی همکاران محترم نهاد آموزش و پرورش کشور تشکر ویژه‌ای دارم از مدیریت محترم «دفتر انتشارات و تکنولوژی آموزشی» در اهتمام به برگزاری این جشنواره و ایجاد فضایی به منظور بروز و ظهور استعدادها در حوزه

خودمان آن را کنار بگذاریم و ایده جدیدی را وارد کنیم. نگاه تا یک زمانی جواب می‌دهد، بعد آن نگاه باید عوض شود و نگاه دیگری جای آن بیاید یا همان نگاه متفاوت شود. همان بحث چشم‌ها را باید شست، جور دیگر باید دید. این لنزها باید هر چند وقت یک‌بار عوض شوند. نمی‌شود سالیان سال از یک لنز ثابت ببینی.

در علم مدیریت می‌گویند آرزوهای بزرگ داشته باشید اما قدم‌های کوچک و محکم بردارید. درست است که عکاسی جلوه‌های هنری خاص خودش را دارد اما در آموزش و پرورش یک کار مأموریت‌گرایی است. این کارهای خوب در آموزش و پرورش کاربرد دارند. عکس‌های نمایشگاه در کتاب‌های درسی و مجلات رشد خواهند آمد و همه بچه‌ها از آن‌ها استفاده خواهند کرد. این نمایشگاه هم می‌تواند در سراسر کشور برگزار شود. ان‌شاءالله ساز و کاری فراهم شود تا عکاسان بتوانند بروند در مدرسه‌ها حضور پیدا کنند. این کارها باید دیده شوند و ما باید فرصت‌های دیده شدن آن‌ها را فراهم کنیم. حیف است که این کارها مطرح بشوند اما آن‌طور که باید از آن‌ها استفاده نشود. با آنکه فرصت برای عکاسان برای حضور در مدرسه‌ها فراهم نیست، اما توانسته‌اند عکس‌های خوبی تهیه کنند. اما اگر آن فرصت فراهم شود که بسیار بهتر خواهد بود.

از همه شما تشکر می‌کنم. قدر خودتان را بدانید. به داشته‌هایتان تکیه کنید. احساس مسئولیت کنید. اعتماد به نفس داشته باشید و بدانید که اگر اراده کنید بر بسیاری از مشکلات می‌توانید غلبه کنید.

دکتر حیدر تورانی: نگاه تا یک زمانی جواب می‌دهد، بعد آن نگاه باید عوض شود و نگاه دیگری جای آن بیاید یا همان نگاه متفاوت شود

